

Da det fantes bjørn og ulv på Senja.

Som gutt var jeg flere somre på besøk hos min morbror som var født i Gudbrandsdalen, og slo seg ned på Svanelvmoen på Senja. Der kjøpte han en stor teig med skog og myr og ryddet seg et stort gårdsbruk. Stedet ligger vakkert til, og der ligger nu Senja Turisthotell. Svanelv en var etter historien en av de beste lakselver i landet. Fra Laksfjorden går laksen opp i Svanelven, og der ble tatt mange pene fisker før i tiden.

I gamle dager, før 1880-årene, var der mye bjørn på Senja. Der måtte holdes vakt om nettene ved inngjerdingene hvor buskapen holdt til om sommeren. Der ble tendt bål for å holde bamsen på avstand, og sønnene til min onkel lå i løvhytter klar med geværene i tilfelle bamsen likevel skulle driste seg frem.

Jeg husker en gang at hesten kom heim og det viste seg at den hadde vært i slagsmål med bjørnen. Den kom klokken 4 om morgenen og dunket på døren, svetten rant av den og den hadde et stort sår bakpå ryggen.

Jeg fikk se bjørnen en gang. Jeg var vel i 12-årsaldern, og gikk til skogs sammen med min kusine for å plukke blåbær. Vi gikk oss på bjørnen plutselig, og der satt den ganske stille og betraktet oss. Vi sprang heim uten blåbær, og det gikk mange dager før vi startet på blåbærtur igjen.

Onkel Sivert fortalte oss mange bjørnehistorier, og vi lyttet spent.

Nu finnes der ikke flere rovdyr igjen på Senja. En sønn av min onkel, han hette Ole, tok livet av den siste ulven på øya. Ole var postfører, og hadde alltid gevær med seg på turene. På ganske nært hold smelte han til ulven som bare ble hardt såret. Ole hadde imidlertid et stykke tau med seg. Dette fikk han rundt en bakfot på udyret, bant det til en bjerk og slo ulven ihjel med en staur. Skinnen av vargen havnet hos prost Holmboe, Tromsø, forteller kaptein Einar Sørensen i «Nordlandsposten».